

רב"ט פחימה שמעון (סימון)
2133998

בן מזל ויוסף

נולד ב- י"ז באדר תשי"ד 14.2.1954

התגייס לצה"ל במאי 1971

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י' בתשרי תשל"ד 6.10.1973

בקרבות רמת הגולן.

פחימה, שמעון

שמעון (סימון), בן מזל ויוסף, נולד ביום י"ז באדר תשי"ד (14.2.1954) בקזבלנקה שבמרוקו, ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1956. הוא למד בבית-הספר היסודי של חב"ד, והמשיך ללמוד שנה אחת בבית-הספר התיכון המקיף הדתי בקרית גת. בגלל המצב הכלכלי הקשה של המשפחה נאלץ שמעון להפסיק את הלימודים, כדי לצאת לעבודה ולסייע בגשיאה בעול פרנסת הבית. תחילה עבד בבית-חרושת לנרות ואחריו- כן במפעל של "סולל בונה". הממונים עליו שיבחוהו על חריצותו בעבודה, על מרצו, על אחירותו ועל דייקנותו. שמעון היה חובב ספורט ונמנה עם חברי נבחרת שחקני הכדורגל של "מכבי" בקריית גת. הוא הודריך במועדון הנוער "בית-ארן" ואת שעות הפנאי שלו הקדיש לקריאה ולעיון. שמעון היה חברותי מאוד וקל להתידד. חבריו אהבוהו על שהיה אופטימי ועליו, בעל חוש הומור מצוין ורחב לב ויד. עם זאת היה רציני בעניינים שדרשו רצינות, וידע לנהוג בתבונה ובהיגיון. תמיד מוכן היה לעזור לזולת ומעולם לא הפקיר ידיד בעת צרה. הוא היה בן נאמן ומסור להוריו, דאג לשלומם וכיבד אותם מאוד.

שמעון גיס לצדה"ל במחצית מאי 1971 והתנדב לשרת בחטיבת "גולני". לאחר הטירונות השתלם בקורס חבלנים, והוצב באחת מיחידות החטיבה. ביחידתו נחשב חייל אחראי ומסור לתפקידו. לאחר שנפצע בשעת אימונים בלחימה בשטח בנוי, ניסו להעבירו לשרת ביחידה עורפית אך הוא סירב וחזר לגדודו. אחד ממפקדיו כתב: "הוא היה חבלן מעולה ומקובל מאוד על חבריו. היה לו חוש ביקורת מפותח, שהיה בו גם מין תמימות. בכך הכריח אותנו תמיד לבדוק את עצמנו, שמא טועים אנו, תוך כדי התמודדות עמו בחיי היום-יום. ידעתי והרגשתי תמיד, כי הוא מהטובים שבינינו". הוא הרבה להשתתף בפעילות מבצעית ועל כך הוענק לו "אות השירות המבצעי". במלחמת יום הכיפורים עמד על משמרתו בתצפית מול הסורים באזור החרמון ברמת הגולן. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973) כשירד מהתצפית ונסע בגמ"ש ליעדו, נקלע הנגמ"ש למארב של היילים סורים. רסיס של פגז פגע בו ושמעון נהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, ארבעה אחים ושתי אחיות. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "שמעון ביצע את תפקידו בשלמות מופתית באומץ לב, במסירות ובנאמנות. הוא היה חייל טוב ואהוב על חבריו ועל מפקדיו".

יחידתו הוציאה לאור חוברת לזכר אנשיה שנפלו במלחמה, ושמעון בתוכם.

מלחמת יום הכיפורים

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות

על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הביטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב-25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

שבת יום הכיפורים תשל"ד (6 באוקטובר 1973)

בתשל"ד יום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו רוב חיילי גולני בביתם במקומות מגוריהם. גדוד "ברק" בפיקוד סא"ל יעקוב שחר היו בחופשה עד למועד הכנס הגדול בפארק הירקון לציון 25 שנים לחטיבת גולני. גדוד "הבוקעים הראשון" בפיקוד סא"ל יהודה פלד סיים תעסוקה מבצעית ברצועת עזה והיה "בחופשת רגילה". טירוני בסיס האימונים החטיבתי, גדוד "ניצני הגולן", שעסקו באותם ימים בארגון העצרת המתוכננת, יצאו גם הם לביתם לחופשת שבת. גם גדוד ביה"ס למ"כים של חטיבת גולני, גדוד "אריות הגולן", בפיקוד סא"ל דובי דרור, ולוחמי הסיירת, פלוגת "הנמר המעופף", בפיקוד סרן שמריהו ויניק, שהו ביום הכיפורים, שבת 6 באוקטובר בבתיהם. למעשה, היו רק לוחמי גדוד גדעון, בפיקוד סא"ל זאב אונגר בתעסוקה מבצעית, בכוננות גבוהה בגזרה הצפונית של ה"קו הסגול" ברמת הגולן. ממוצב החרמון בצפון, דרך מוצבי גזרת מסעדה (105, 104, 102), דרך מוצבי גזרת החרמונית (106, 107) ועד מוצבי גזרת קונייטרה (110, 109, 108).

נפילת מוצב החרמון (שבת, 6 באוקטובר 1973)

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל בחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובהו ומיקומו היו בו מתקני התרעה, תצפית ובקרה מתוחכמים של חילות האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבהם תת קרקעי ועליהם שכבת פיצוץ (שכפ"ץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים). ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ו-13 חיילים מגדוד גדעון של חטיבת גולני, ו-46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפית מחוץ למוצב.

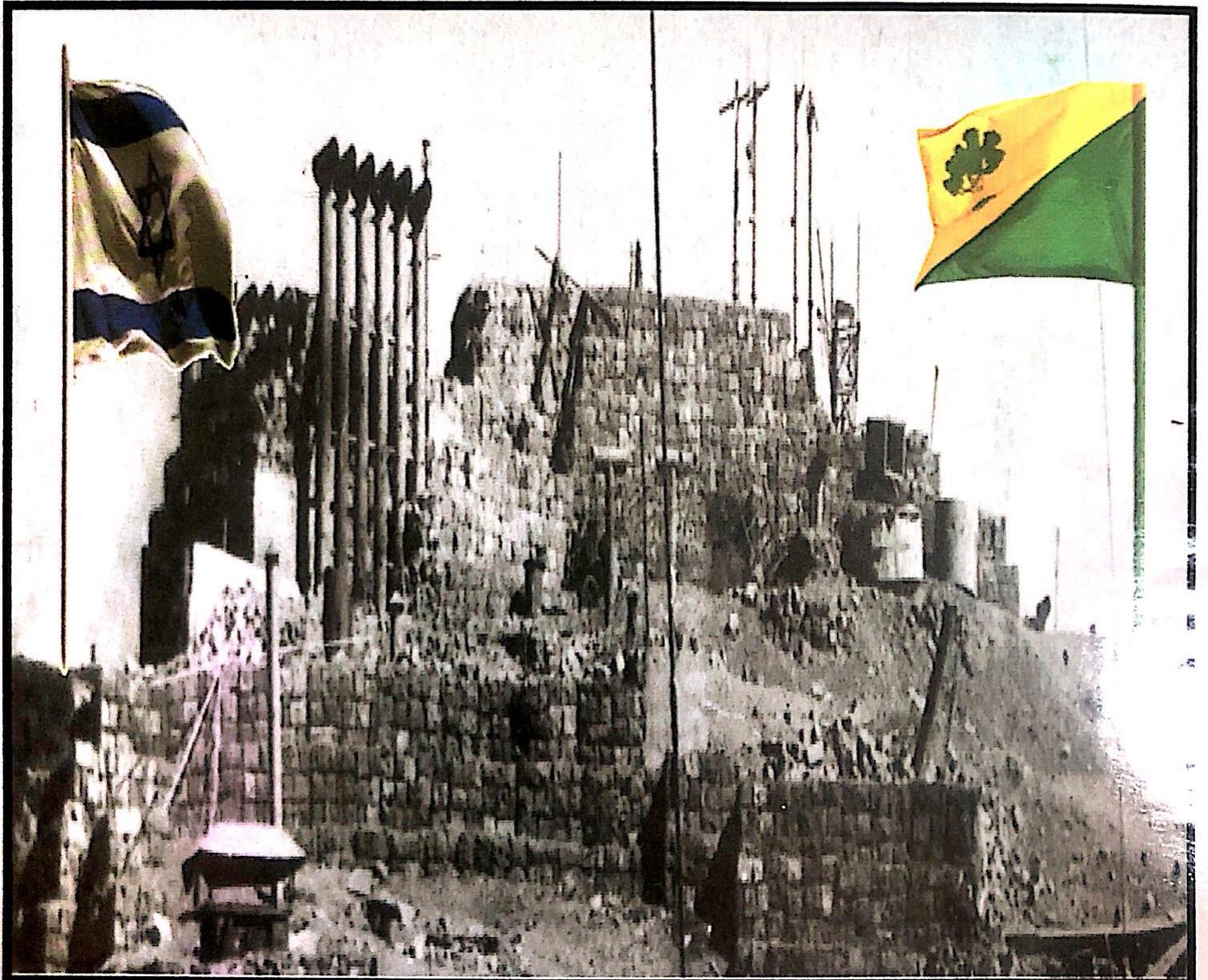
לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר ההפתעה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום כיפור. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחסמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסוריים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15:40 חדרו הסורים לתוך המוצב. בתוך דקות ספורות לאחר חדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפזרו החיילים הישראליים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנה 17 איש. בכוח השני היו 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב. כבר בשעות אחה"צ, בשבת ה-6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו ב-3 נגמ"שים ממוצב הר דוב, לסייע לנצורים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. ניסיון נוסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל ה-7-6 באוקטובר ע"י שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכוח הגיע לנווה-אטי"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולות-החילוץ בוטלה ע"י אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגזרת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים.

חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונקודות המפתח החשובות בגזרת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מג'דל-שמס).

הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שייד ללוחמי גדוד גדעון, הצליח לחמוק בלילה (ליל 7-6 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכב עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו נגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל.

הכוח השני שכלל, כאמור, 27 חיילים ניסה פעמים להגיח ממחבואו, אך בכל פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומוסתרים, הסגירו עצמם בלית-ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר מכן. סה"כ נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה-8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצורים.

המוצב עליו הגן

גולני שלי הוא גולני שלאחר מלחמות.
ימים ארוכים ולילות מתמשכים
חוסר התכלית של המארכים
הבלתי נגמרים.
כשכלום לא קורה ובלב תקווה
שאכן לא יקרה.

גולני שלנו הוא גולני של הצבע האפור
סיוור חדגוני הפותח יום אפור
טרם אור
ועם רדת יום עת כבה האור
תמיד ימתין לחיל אפור
לילה של כפור
לילה שחור.

גולני שלנו הוא גולני של העץ הבודד
ושל עוד שנה "יא-מויאק"
ו"טבלות יאוש" שאינן מסתיימות
ו"מחזור אחרון"...
איש גולני יבין.

יותר מכל
גולני שלנו הוא גולני אפור חסר תנאים
שממצב של אורח חסר אמצעים
עבר למצב של חייל חסר תנאים
הממתין ליום המחר.
וכשזה מגיע, תמיד ישנו
מהר אחר.
ולכן הוא אף פעם לא שוכח
לקטר, לקטר ולקטר
והעץ בוכה.

גולני שלו הוא גולני מלחמות;
גולני - שלי - חיילים אפורים
ועצים בודדים
שבוכים.

החברים כותבים...

הוי, בחור הגאה והעליז
אשר נקטפת באביב ימיך.
אתה המיצג את כל תכונות החיים והתסיסה.
אתה מציץ אלי מבין מסך העשנת העשן
אשר לקחך עמו.
הרי לעולם לא תבין (ואולי כן) את
הכאב טמון עמוק עמוק בליבי,
לעולם לא תדע את אשר היה עמי.
דמותך מתעטלת לנגד עיני,
ואני רואה הכל, את עיניך הצוחקות,
חולצתך הרטובה מזיעת החיים והשמחה
את ראשך הנצמד כלשהו אל ראשי, גם
התמונה אשר בה לחצת אותי אליך.
הכל אני רואה, גם רגעי גסיסתך
האחרונים מופיעים לנגד עיני הנצרבות
מדמעה וכאב עז.
מכאב חלול ובלתי מוגדר
מדאבה אשר רק נחל לבי הוא
ואותה אשא לאור דמותך הגאה

אילנה ביטון
ידידה

3 צ'י רעיונות

- ביום-מר ונימהר נישלח למלחמה
- מהוריק נפרדת בנשיקה חפוזה
- מול פגזי הטנקים וכדורי המות
- ניצבת דם כאבן מצבת
- איפה קצרה אש המות את צעיר העלמים?!
- כשיבולת נפל תחת ידי הקוצרים
- לבטח שאלת עצמך למה?
- למה תישכל מבן אמו?
- אמא טובה המחכה לפרח לבבה
- שישוב מהמלחמה בשמחה ורינה
- אומנם לא שבת
- אך חובתך מלאה

פגישה וזכרונות

שהפגש אותו הזיק הזוכר הכל.
העין תדמע והלב ידאב.
כרגע זה הלב החצוב מאין
יבכה לזה המראה.
רק שתינו יודעות הכל,
אין אנו אומרות דבר רק עמו.
והכל כרוך ומבין מאליו.
גם הוא ידע - גם הסוד היה רזו.
אך הוא אכינו! לכן הסוד - השתיקה
ישארו בנותינו,
אותו חסוק על התפרקות של נחמה
כל בכיה על האין-האינסופי,
ועל דברים שבה רבו שכלם ידעו אודותם.
שכלם ירצו לשאול אם נכון הדבר.
מה טוב היה לחוס זאת.
אך מבין כלדי השלדה
החרוכים והאלמים
יצרץ אותו חיוך ילדותי תוסס אורו
שוכבלי ולעג האומר לנו ולכם -
המשיכו לחייך, אלו החיים.

אילנה ביטון
ידידה

הידעה האם

הידעה שזו הפעם האחרונה
שתראה את בנה לפני צאתו למלחמה?
הידעה שנשיקה זו שנשקתו
תהיה נשיקה אחרונה מאז ילדותו?
הידעה שהמילים שלו אמרה
מילים אחרונות המה?!
לבש את הסוודר פן תיצטנן
הלא הקור בחזית גדול ביותר
קח מן הדגים
הלא המה טובים וטעימים
קח לך מהתאנים
ואף מהענבים
הידעה האם שברכת הפרידה
זו הפעם האחרונה אותה השמיעה
מאז יצא למלחמה
שוב לא שמע קול אמא

יצחק שטרית

על הנער שמעון

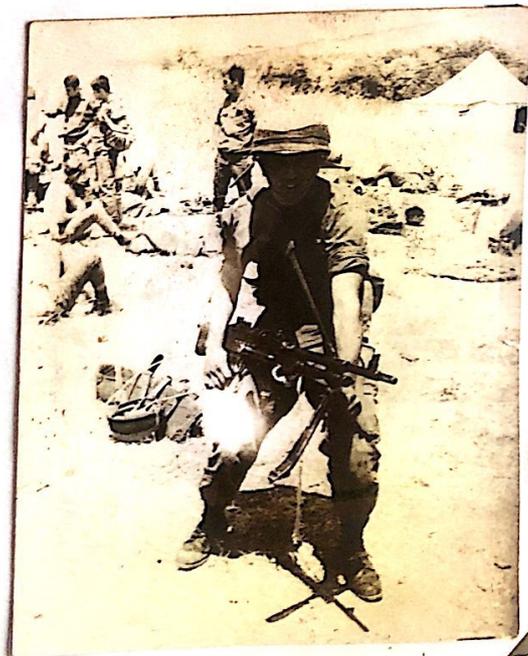
בדמי לילה שוכב הנער שמעון
על אבני מדרגות הבית
מתייצבת אמו לפניו מקרוב
וברגליה בארץ איננה נוגעת
ואומרת: שמעון; קר הלילה ורטוב
הביתה בא, למטה המוצעת.

אך שמעון אינו עונה
הצו רעם עליו.
חייו נקטפו בגיל צעיר.
מה ראה בחייו? האם מספיק-
לעשות את מבוקשו? ... לא!
עתה נמצא הוא בתוך האפלה
חייו נפסקו
אך זכרו ישאר לעד דמותו לא תמוש
מליבנו מעתה ועד עולם

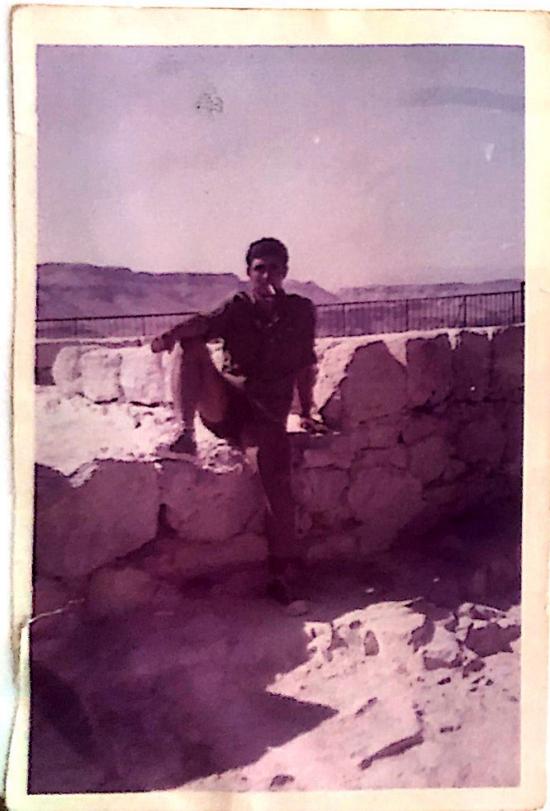
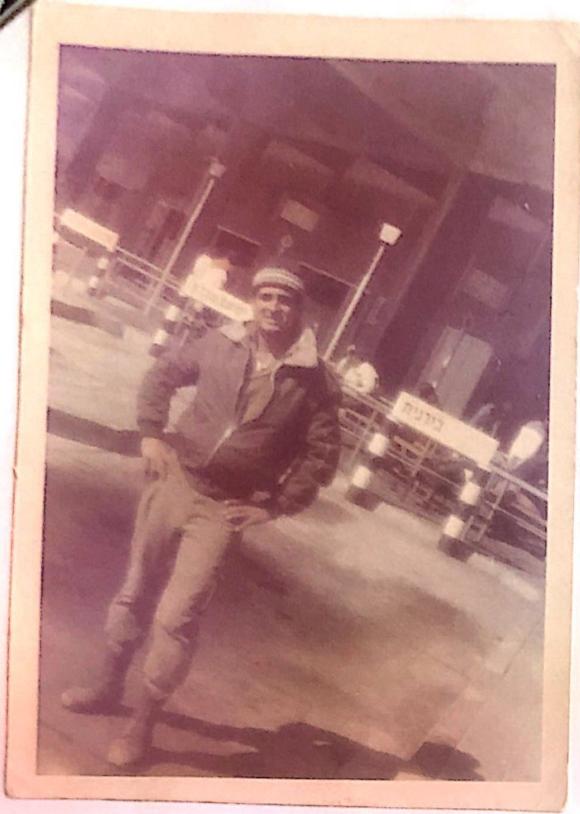
יעקב בוסקילה

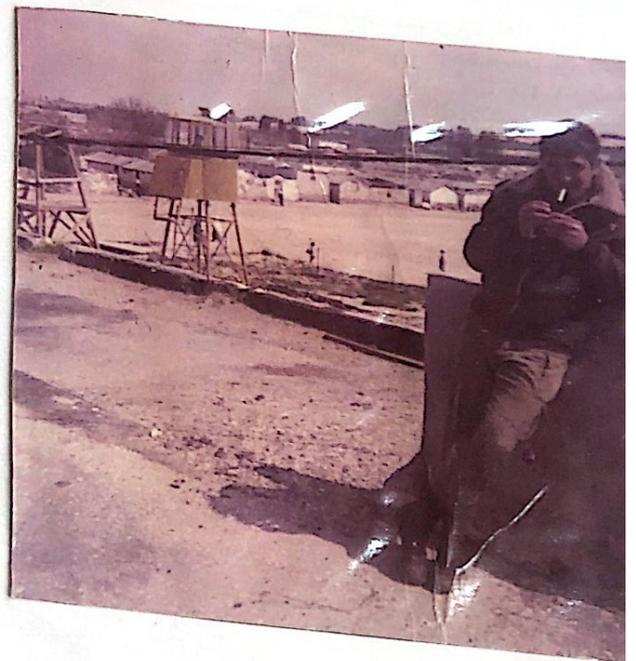
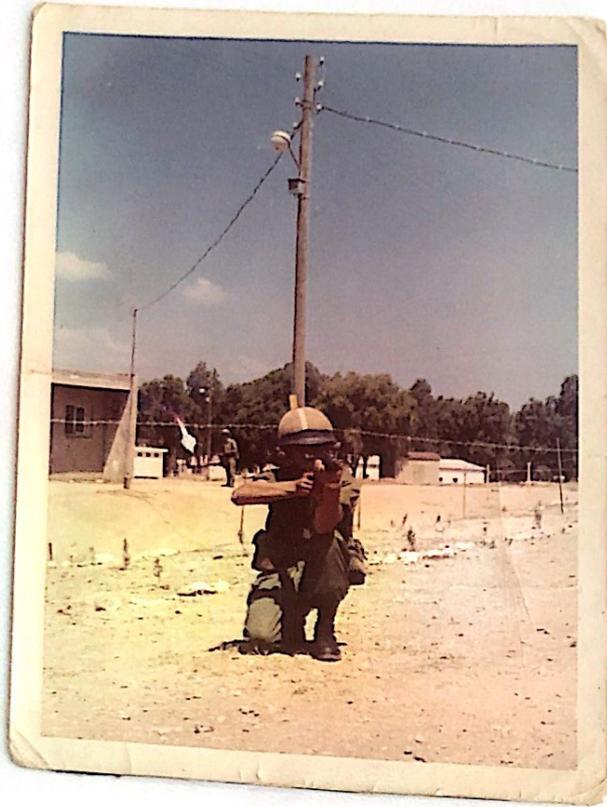
תמונות מתקופת

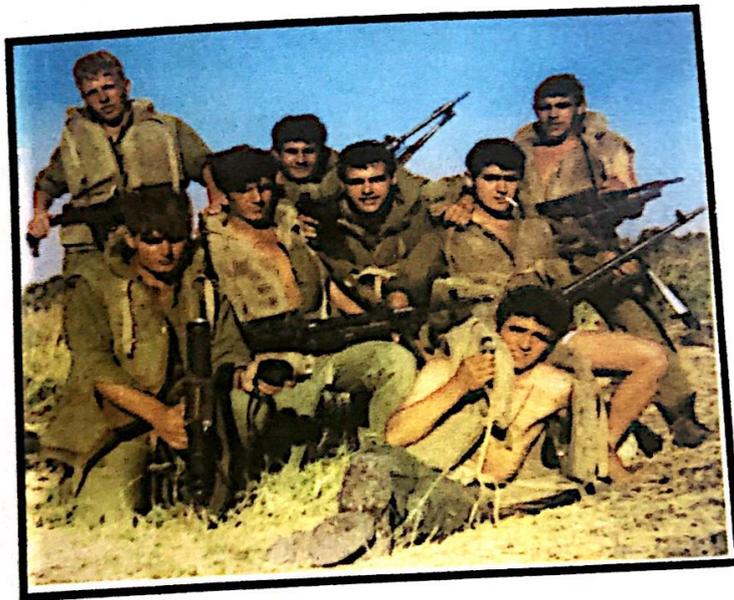
השירות הצבאי

חבריו לנשק

תעודה

החניך (ה) שמעון פרימב

מבית נוער צריף יגל

השתתף (ה) במחנה הפעילים (קורס מדריכים זוטרים)

וסיים (ה) אותו בהצלחה רבה

חתמה בחוג ל ספורט

בנוסף לחומר העיוני שרכש בתחום החינוכי.

י"ב אב תשל"ו
14.8.1970

תייס אביס
מרכז המחנה

מפקח תיסי

מדברי האם

הוא לא קיבל הרבה חופשות מחצבא, מעם בחדש ולעיתים יותר מזה. את חופשותיו הקצרות בילה בבית בחברת המשפחה כאשר שאלתיו לשלומו צנה לי מצוין אמא זו היתה תשובתו היחידה, "אין לך מה לדאוג" כעבור ששה חודשים בשירותו עבר קורס לחבלה ואני לא ידעתי מזה רק אחרי שגמר את הקורס וקבל תעודה רק אז ידעתי מזה. באחת החופשות שלו אמר לי "אמא יש לי הפתעה עבורך" ואז הוציא את תעודה והראה לי אותה.

אחרי שנה וחצי בשירות נפצע באחת התקריות ונכנס לו כדור בבטן קבלתי מברק מבית-חולים רמב"ם ונסעתי בלב שבור. כשנכנסתי לבית-חולים אני רואה את שמעון העליון צוחק ואומר לי: "אמא לפני שתכנסי אלי גשי למראה וסרקי את שערך ותסתדרי ואח"כ תכנסי אלי", אחת האתיות הציעה לי מלון במקום בגלל המרחק מקרית-גת עד רמב"ם אך שמעון צעק עליה והשתיקה במקום, הוא אמר לי שאין צורך בבקורים דחופים כל כך וחוץ מזה לאמא יש עוד ששה ילדים קטנים בבית הזקוקים לה יותר מאשר אני זקוק לה, הוא צעק על האחות ואמר לה: "די לך בזה שהודעת להורי שנפצעתי את עוד מציעה לאימי מלון במקום".

הרופאים שטפלו בו אמרו לי: "הבן שלך ניצל בנס עשי סעודה ואימרי שעכשיו נולד לך בן". הוא סיפר לי שנתחו אותו והוציאו לו את הכדור מהריאות. הכדור קרע את הריאות ויצא. מצבו היה קשה עד כדי כך שהיה קשה לטלטל אותו ולהעביר אותו לבית-חולים קרוב יותר לבית. הוא שכב 21 יום בבית-חולים. נתנו לו הבראה ובמקום ללכת להבראה הוא בא הביתה ובלה את הזמן בחיק המשפחה כמשך חדש וחצי של ההבראה וחזר לצבא למרות שהיה עוד חולה (משתעל חזק).

כמה שבקשתי להחליף אותו מיחידת הגולני אך הוא התנגד בכל תוקף ואמר: "את יודעת אני לא מסוגל לעבור את היחידה ולכן חבל לכם על המאמצים".

כן, זכור לי שפעם אחת בא לחופשה לשבת ובאמצע הארוחה שמע מפני אחד האורחים שהיתה פשיטה ללבנון הוא מאוד התרגז ואמר: "למה אין לי מזל דווקא כאשר אני יוצא הביתה יש פשיטות ולי לא יוצא להשתתף אף באחת מהן" צחקתי ואמרתי במקום שחשמח ותודה לאלוהים שהציל אותך מתקרית זו אתה בוכה על שאין לך מזל, והוא אמר: "אמא, תאמרי לי, אם אני לא אשמור והאחר לא ישמור אז מי ישמור עליך ועל כל האחרים, הדי כמו שאת אוהבת אותי כך האמא של האחר אוהבת אותו ואף אמא לא מוכנה לוותר על בנה, את מסכימה עימי?".

אך אני אמא הדואגת בקר וערב לאשרו היה בא שמעון הביתה הייתי מודאגת ממצבו הבריאותי שהלך והחמיר מיום ליום ולכן החלטתי לנקוט בתכסיס חדש בלי להודיע על כך ופתחתי מכתב לשר הבטחון והבהרתי לו על המצב של בני וקבלתי תשובה שבני צריך לעבור בדיקות ולפי התוצאות יטפלו בו. וכאשר שמעון שמע על זה הוא רגז ורטן ואמר: "אמא נשאר לי רק כמה חודשים בצבא את עושה מזה עניין גדול, למה לך להתרוצץ כל כך הרבה".

חדש וחצי לפני יום הכיפורים יצא שמעון לחופשה לאילת שם פילה שבוע ימים וביום חמישי חזר מהטיול עם פנים חמוצות שאלתי אותו: מדוע אתה עצוב בניץ אמר לי: "אל תשאלי אמא הכסף נגמר לי באמצע הטיול ולא היה לי אפילו כמח לירות לקנות בקבוק מיץ". פניו דאשון חזר לצבא נשקתי אותו והוא אמר לי: "אמא הפסיקי לדאוג עוד מעט אני גומר את הצבא וכל הזמן אהיה אתכם בבית".

שבוע לפני ראש השנה אני מקבלת גלויה ובה הוא כותב: "אימי היקרה אני מבקש ממך לשלוח לי חבילה ובה דברים טובים כמו שאת שולחת לי מיד החברים מחכים לחבילה זו בכליון עיניים", הוא צוץ סליחה על לא כתב כרטיס ברפה פי לא חודמן לו לקפוץ לאחד הישובים לקנות.

אני כמובן שלחתי את החבילה הוא עוד כתב לי במכתב: "אמא חג שמח פסיקי לדאוג לי אני אומנם לא אבוא ליום אחי לראש השנה, אך

בסוכות אהיה עמכם שמונה ימים, אנו ניסע יחד לדודים הרחוקים והקרובים".

תמיד נהג לומר לי: "תאמרי אמא מדוע את עצובה כל הזמן? אילו הייתי אני במקומך לא הייתי מרגיש עצב עם בני שיש לך. אני מבקש ממך אמא בשם כל האחים שלי להפסיק לדאוג כי אני חושש מהדאגות האלו שמא יעשו אותך זקנה ולא תהיי מספיק יפה בחתונה שלי ושל אחי".

הו, בני כמה מתאים לך להיות שחקן חבל שלא המשכת בלימודים יכולת להיות משהו כמו שחקן גדול והוא תמיד חבטיח לי "אחרי הצבא הדבר הראשון שאני עושה זה להמשיך ללמוד כי זה הדבר הכי טוב."

שמעון, לא חשבתי על מלחמה שתבא ותקטוף אותו ביום הכפורים היום הגורלי שלעולם לא אשכח אותו. כל יום כיפורים יזכיר לי את קודמו מחדש. ביום כפורים קמתי התלבשתי והלכתי להתפלל שבני יחזור בשלום עם שאר היילי צה"ל.

והנה באמצע היום אני שומעת שפרצה מלחמה ובאותו רגע צעקתי ואמרתי: "אוי בני הלכת", אך בליבי התפללתי ונתתי צדקה שתציל את בני ממלחמה זו, אך כלום לא הועיל הגורל נחתם ואין להשיב.

כל שמונת ימי המלחמה חיכיתי במתח ובציפיה להודעה, אך כלום לא התקבל ממנו. שמונה ימים אחרי המלחמה עברתי מביה"כ לבית-כנסת וחלקתי תרומות צדקה עבור בני ולאחר מכן הלכתי למרכז והצעתי את עצמי להתנדבות במשור. ולצערי פגשתי את ראש העיר ושאלתיו: "תאמר לי בבקשה אדוני ראש העיר מדוע אני עדין לא קבלתי הודעה על מותו של בני". ראש העיר החויר ואמר: "תאמרי לי גב' פחימה מי אמר לך שבנך נפל", אמרתי לו שיש לי הודעה.

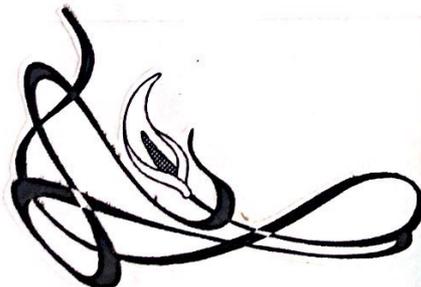
ובאמת ההרגשה היחז נכונה באתי הביתה הקמתי צעקות והתחלתי באבל עוד לפני שהודיעו לי.

מה שכואב לי זה שלא ראיתי אותו לא בראש השנה ולא ביום כפורים וגם לא בחג הסוכות שלו ציפית כל כך וגם הוא ציפה לו.

מי יתן וישוב יום אחד מאותם ימי שבת שבהם ישבת מולי עם המשפחה.

כן, אחת בני לעולם לא אשכחך בשבוע הבא 21.2.74 יהיה יום הולדתך ה-20 אך יום הולדת זה שונח משאר ימי ההולדת הפעם נעלה לקברך ושם נתיחד עם זכרך, הפעם נביא 20 ורדדים ולעולם לא תזרח עלי השמש בלעדיוך החגים לא חגים והפל לא מושלם כי אחת חסר בבית.

**כנו! שמעון בני היקר כאן אנק מצלה את לברונותיך
ממוקר ומצרמ.**

שמעון היקר שלי.

כמנהגך אתה, שמעון אהבתי אתך על פי ה'. אני נעזרת היום כיון
בבואתך אלי, ובני ולבתי אתך שמעון אהבתי. אתך אהבתי אתה
שמעון ואת בניך שמעון - אהבתי אתך כפי שמעון אהבתי.
הוא ואביו שלם היה עבד של אהבתי - אהבתי הכי - את כל התורה שלם, ונולד
היהו אהבתי.

אהבתי שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אהבתי שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך.

אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך.

אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך.

אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך.

אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך.

אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך
אתך אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך שמעון אהבתי אתך.

אמנם רובם אינו מחפש אותך, אלו אלו שצריך לך, אבל את
אתה לא נסוה כחך שאלו.

שאמן שלי, אביך נשבר ירשו אתם בטה יחד, (שארתי לך)
אנחנו נבואה.

אתה הבטחת לי שאמן שלי, כי כאלו אני אצטרך ואשאר לך, שאר
לדבריך הלאה תהיה תלשה זי תלשה זי - כמו מלכה כי אני אלא טובה
ואיננו - השתק.

התחת זי כי הסוף רק אתה ירשו לדברי בימי צינור, ואני ילדה
אצבע ואלו זא זנף אישתי על הינך שמו אנשך אתך.
ורק אם אינני אתם תהיה שך את הנשמה הסובה שלך, ואת
התיק תהיה שך.

כי ירשו זכרה כי מילה אחת שארתי.

כשנפלה, אמרתי לך, כי - תלשה את גאני, אבל אתה קדם ואמרתי
"אמנו - אני את מפעל - אני את קולני אלא רק כלום את השורה
הפזר אני על תלשה.

שאמן את אנשיה הלאה כי שנה, שארתי שני, צינור סינור, ואלו
ה - 4 שנים נבר למו יפולתי, סרתי יני כבר אינני יפולתי יני
אנחנו מפי בכפי תלשה מפיצות אנשיה, אבל יני לוי שנתה
זהתקל ואלו שמהתקל שר שפיק נר בשתק.

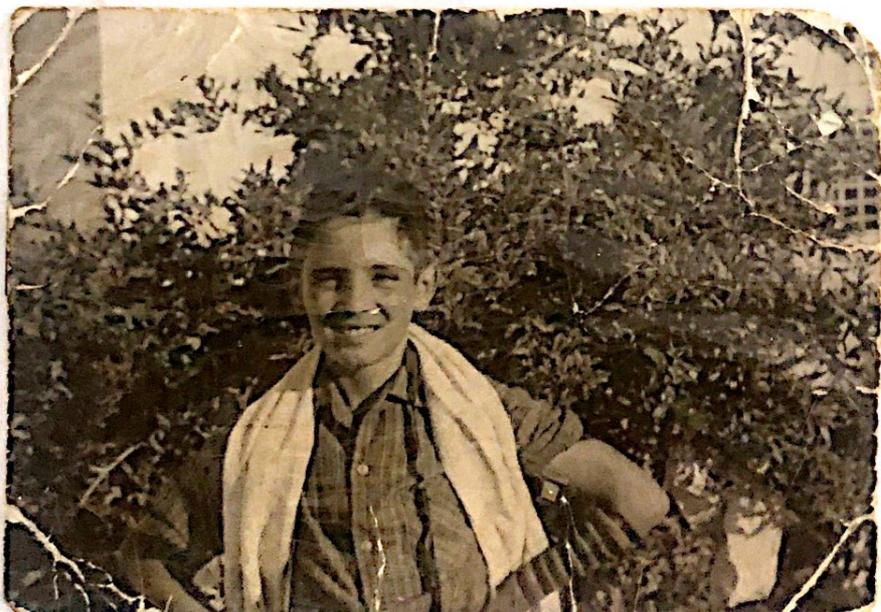
שאמן - גאני זי שצמי ואלה נר דבר שנתה את שתי, בתי כנס
ספי גכה וכל דבר אלו יכיר ואתך.

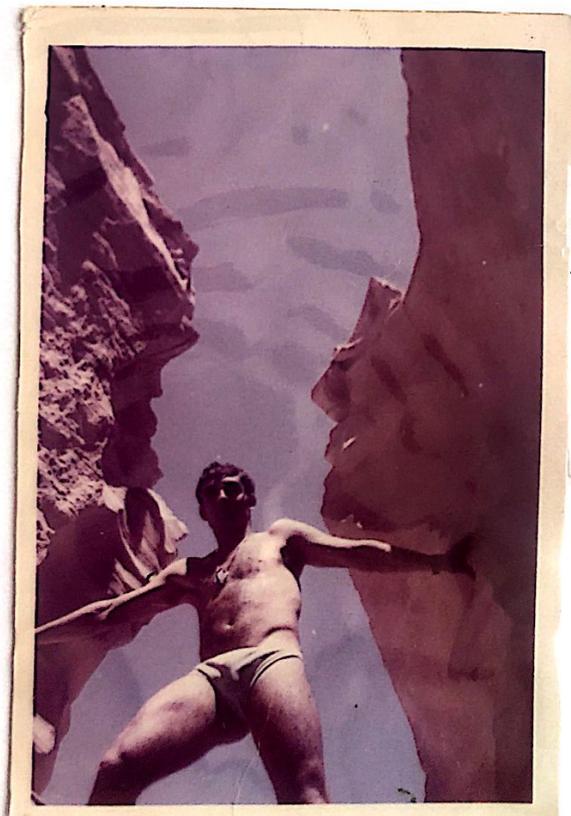
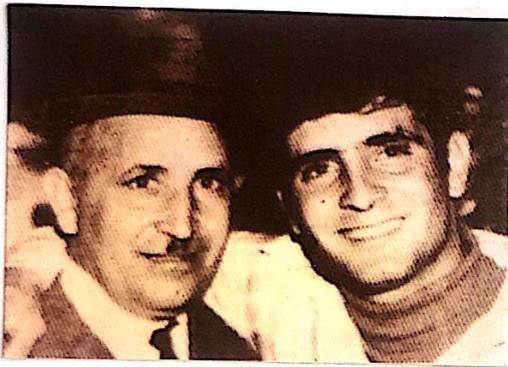
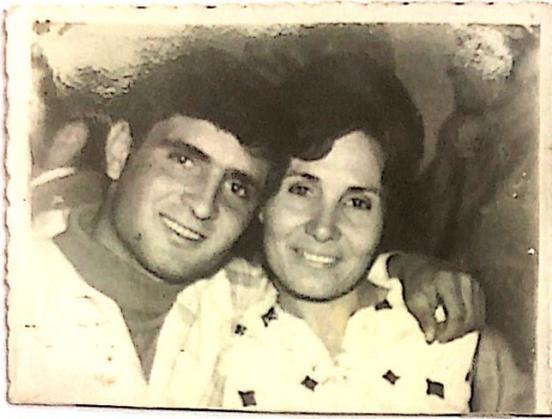
שאמן, כי באנו לזכרנו סוף מלוי
זאת את ופדתי אתך, אנשיה זכרה כי סוף
זמנו.

- כי באנו מצר שום

כי בני המלכה פאנוהקים.

תמונות מתקופת הילדות

האחים כותבים לזכרו של שמעון

אני זוכר את אחי שמעון מאז שהייתי יודע לדבר, כשהיה לומד, עובד וכאשר התגייס לצבא, אך הזכור ביותר הוא תקופת שרותו בצבא כאשר הוא היה בא מדבר איתי ושואל אותי איך היה בביה"ס? איך למדת? ומה למדת? את התעודה שלי היה רואה ראשון ואהבתי אותו יותר מכולם.

כשהיה עובד את כל הכסף היה נותן לאימי ואת הכסף שקבל ממנה היה מחלק לי ולאחי ותמיד כאשר ישבנו בשולחן בשבת הוא היה מדבר על הצבא, אני אהיה קרבי וכו'.

יום הגיוס היה יום שמח ביותר לפי דעתי. כאשר בא בחופשה הראשונה התחיל לספר לנו איזה כף לי אני בגולני שלחו אותו לשדגא וכבר התחיל לספר לנו חוויות והתחיל לשיר שירים של גולני.

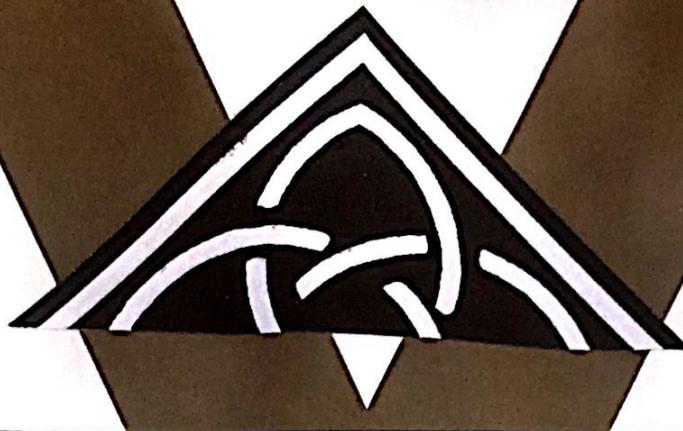
אתרי הטירונות התחיל להביא נשק ותמיד הראה לנו איך מפרקים את הרובה והיה עושה לנו תחרות בזמן מי יגמור ראשון.

אני זוכר ביום הבר מצוה שלי הוא בא מהצבא ושמחתי מאוד שהגיע כי ידעתי שאם הוא הגיע הערב יהיה שמח כי תמיד הוא מארגן את כל השמחה ותמיד רקד ראשון וכשגמרתי לקרוא את הדרוש הוא הרים אותי על כתפיו ורקד בי ותמיד בכל שמחה השלחן שלו חיב לקבל את השמפניה.

בגיל 16 היה מציג לנו כל ערב שבת את הגשש החיזר הם היו אהובים עליו ביותר וכאשר הגיעו לקרית-גת הוא היה הראשון שנכנס הוא גם הופיע באמפיטאטרון עם שני חבריו לעיני הרבה צופים כולם נהנו מהופעתם והיום כשאני בא מביה"ס מכיין שעורים ויושב ליד אימי כל היום ובשעה מוקדמת כבר ישנים לעומת היום לפני כן שהיינו יושבים מאוחר ורואים טלוויזיה ושמחים עם ראש שקט אבל עכשיו אמא בוכה ואנחנו יחד איתה, אנחנו סובלים.

במלחמה כל הזמן חכיתי למכתב ממנו שיבוא ותמיד דיאגתי לו עד להודעה העצובה שמררה לנו את החיים ועכשיו אף פעם לא יהיה לנו שמחה גדולה בבית, אם משהו יתחתן החתונה תהיה קטנה ופשוטה וגם חגים ושבתות לא ילכו טוב נאפל כרגיל ונישן, לא נשיר לפי שהיינו בכל חג, כל הזמן בבית יהיה עצוב.

אח"ך = אבנר

גם בזמן עבודתו לא זנח את הספוט שכה אהב, את הכדורלן ויחד עם
האח קוקו שיחק במכבי קרית - גת.

כותב קוקו:

בגיל 16 נרשם לקבוצת כדורגל "מכבי" קרית - גת, ושחק כשחקן במשך
שלוש שנים עד ליום גיוסו ואז הוא שכנע אותי שגם אני אשחק כדורגל ונכנסתי
לאגודה שם שחקנו יחד במשך עונה אחת והאז החשיב אותי כחבר ולא כאח.
הוא היה מספר לי כל מה שהתרחש במשך הערב והיה מנסה לעזור לי בכל דבר
ותמיד היה מספר לי על הצבא, שזה דבר טוב וזה הדבר שמשך אותו הכי הרבה
בחיים ובמשך החופשות שלו הקצרות שהיו לו היה יושב לידי ולא עוזב אותי
אפילו דקה אחת ותמיד עזר לי בעבודה עד שבא היום שהוא נפצע בצבא מכדור
שחטף ליד הלב והועבר לבית החולים רמב"ם ושם קיבל את הטיפול הרפואי
וכשעלה לאליקופטר ושאלו אותו: "איך אתה מרגיש?", ענה להם: "אני מרגיש
טוב וגם הייתי מרגיש טוב והייתי יכול להמשיך אפילו פצוע את הפשיטה".

וכשיצא מבית החולים רצו לשחרר אותו מגולני והוא אמר: "אם תשחררו
אוהי מגולני אחי לא אשרת בכלל", ובאלת ברירה החזירו אותו לחיל שלו אך
לא קו בי מאחר והוריו לו את הפרופיל ל-56 אך הוא החליט שעם פרופיל 56
לא יכול להיות והעלה את הפרופיל.

בחופשה האחרונה לפני שעזב אותי ביקש ממני לסדר לו לחזור לאמונים
בשביל הכושר ובכדי לשא ישמעם בשבתות. וכשאמר לי את המילה להתראות הוא
חייך לפחות עשר דקות ואמר לי "אל תשחב אותי" הוא התכוון לכך שאסדר לו
את הסיפורים בכדורגל אך לשלושת מילים אלה יצאה משמעות אחרת שאני לא אשחב
אותו לעולם.

שמעון אחי היקר והאהוב

ברגע ראשון שאני חושבת עליו אני רואה אותו בדיוק כמו באותו יום אחרון, שבא אלינו, כמה ימים לפני ראש השנה בבגדי צבא, גבר יפה תואר, שמח עליז ומאושר. בשבילי היה כמו מלאך משמים.

"שמעון מה שלומך?" והוא ענה: "מצוין עושים חיים כרגיל", שמעון אבל פטפט קצת והלכנו לישון. לא אשכח איך הוא השתעל כל הלילה זה היה גורא. בבוקר אמרתי לו: אתה הולך לבדיקה, תאמר לרופא שאתה סובל מהפציעה אולי ישחררו אותך מהצבא. שמעון ענה בתוקף: "מה פתאום, שאני אשתחרר? אני אוהב את הצבא ואוהב כל יום בצבא. אמנם לא אחתום קבע אבל יש לי עוד מספר חדשים ואז אבנה את העתיד איך שאני רוצה".

לא אשכח, באותו בוקר שהלך לבדיקה ומשם נסע לבסיס, הקסנה שלי, איריס, בשום אופן לא נתנה לו ללכת. "שמעון אני לא רוצה שתלך" אמרה לו, והוא ענה "אני אחזור מותק, אל תבכי!". אולם היא בשלה "לא, אני יודעת שלא תחזור" והוא ענה: "אחזור, יש לי כל חופש סוכות בבית, אני אבוא גם אליכם לבקר". והוא הלך ולא חזר...

אני זוכרת את הרגילה האחרונה שלו. הוא בא אלינו לתל-אביב. הלכנו ביחד לסרט "קזבלן" בסינרמה. קשה לי לספר על כל כך הרבה מקומות בידור, סדטים ומסיבות שהיינו עם שמעון. היא היה הפרח של המשפחה. גדלנו ביחד קשורים אחד בשני כל השנים. אף כשנישאתי נשארנו ביחד רב הזמן, הילדים מה אהבו אותנו, כל היום מדברים עליו בבית.

שמעון ואני רקדנו בבית במסיבות ובכל מקום שדק אפשר. שמעון ואני היינו הזוג לריקודים. אהבתי את שמעון בגלל שתמיד היה עליז, איני זוכרת עם שהיה עצוב או מיואש.

אחוזתך שולה.

שמעון היקר מכל
בשילוי היית הכל
מיום בו הלכת
השמחה איתך לקחת
מאל מצנינו נצלמת
רק את הכאה השאר

שמעון יפה התואר הנך
מאשר היית בחייך
תמיד אתה נלד ציני
בכל מקום מופיע לפני
המצאונים אליך כה רבים
רק הלכותך אינם משנים

שמעון אתה הוא פרח הבית
איק נלד עליך דין החוות
הפרידה קשה לנו ואת לך
איק נובל לחיות בלעדיך
כל יום אצפה לשובך
עד ליום בו אביע אליך

מאחותך האוהבת לך
שולה

שושנה בדרכך אחי

אמר לי הכוכב לכי אחרי
אל נקיק המדבר
שם אחיך לעת ערב
את מצבתו בנופלו חפר.
מצבה ושושנה אדמדמת
והיא גדלה וסיפורו אורגת
בין שורשה נחבאת גחלתו
דולקת מאלפי דמעות אחי
ולעת ערב צפורי כנף לרב
את אריגת השושנה מעבירות
באותו הבושם אשר ריותיו נידפות
ואת השם שמעון אלפי גלי קול היס נושאות
עד אליך מבקשות לעגון
ולאמר לך חי חיו הן מנגינות נמשכות
באותה הסטוריה של העם
ואותה מרגלית הנשארת עלי אדמות

אחותך
רחל

